

Tajemství pevnosti Por-Bažin aneb Příběh Mulan

Archeologové občas narazí na místa plná hádanek a záhad. Jedním z takových míst je pevnost Por-Bažin na ostrově v jezeře Tere-Chol v jedné z nejnepřístupnějších oblastí republiky Tuva. Nicméně toto místo je již dlouho známé všem badatelům Tuvy. Již v 17. století objevil Semjon Remežov, slavný tvůrce map Sibíře, ruiny monumentální pevnosti na ostrově uprostřed jezera. O čemž i učinil záznam ve svých písemnostech. Zároveň se nedochovaly žádná svědectví o trase kartografova putování po Tuvě. Proto pravděpodobně použil záznamy nějakých dřívějších cestovatelů.

Potom sem v roce 1891 zavítal Dmitrij Clements, vyhnaný *narodovolec*, etnograf a regionalista Minusinského muzea. Mimochodem, byl to právě on, kdo si jako první všiml úžasné podobnosti zdí pevnosti s ruinami Ordu Balika, hlavního města ujugurského kaganátu (hradiště Kara Balgasun). Por-Bažin byl miniaturní kopií ujugurského hlavního města. Určil také, že Por-Bažin je přesně orientován na světové strany.

V polovině minulého století byla na ostrov uspořádána archeologická expedice. Jedním z jejích účastníků byl profesor Sevjan (Izrailevič) Vajnštejn.

A tak v 21. století sem cestoval každý, kdo si to mohl dovolit. Hlavním „propagátorem“ pevnosti lze nazvat Sergeje Šojgu. Právě z jeho lehké ruky se zde objevili vědci a spousta studentských dobrovolníků. Por-Bažin začal být komplexně zkoumán.

Učenci toto místo považují za součást ujugurské kultury, která těsně sousedila s kulturou čínskou. Ve stylu staveb je patrná čínská stopa. Alternativisté jej však nazývají mýtickou Tartárií, a hledají árijskou stopu stavitelů pevnosti, kteří údajně nebyli kočovníky.

Zajímavé je také to, že pevnost byla opuštěna a později nebyla obydlena, příčiny tohoto stavu zatím nejsou vědě jasné.

Legendy hovoří o paláci čínské princezny, manichejském klášteře, sázce ujugurského chána, a popisují mnoho dalších verzí pro každý vkus. Žádná legenda však nespojuje toto místo s hrdinkou čínské básně o Hua Mulan.

Třebaže příběh Hua Mulan je stejně záhadný, a jeho původ se ztratil napříč věky. Ona se stala pouhou uměleckou postavou a její život obrostl fantazií téměř stejně jako příběh starobylé pevnosti v národních legendách.

Prach věků pohřbil tehdejší události a zanechal jen rozporuplné legendy jako odlesky zapomenutých událostí...

Ale prostor, informační pole planety, uchovává všechno, ať se děje cokoliv.

Kdo tedy byla Hua Mulan, a souvisí její osud se záhadnou pevností Por-Bažin? Jaká další tajemství a vypadlé stránky historie se za tím mohou skrývat?

Odovědi na tyto otázky přišly díky vědomému snění. Proto si tyto informace samozřejmě nečiní nárok na vědeckost, ale jelikož se objevily, znamená to, že musí být... Snad jen jako jedna z verzí toho, co se stalo. Snad podhalí roušku tajemství a pomohou složit dohromady skládačku dávné historie asijských stepí.

...Nad rozlehlou stepí visí unavené slunce. Nárazový vítr nese oblaka prachu. Ale tam vpředu... vodní hladina. Na vodě jsou roztroušeny ostrůvky. A na jednom z nich je vidět vyznačený čtverec. Tvoří ho starobylé hradby, z nichž zbyly jen ruiny. Ale stále stojí ve stepi na ostrově uprostřed vody...

Slunce se noří stále níž a níž k západu. A teď se zavěsilo nad starobylé stavby. Prašná smršť se dotkla jeho okraje, a jako by někde v dálce někdo zastřeně udeřil do tamburíny.

A vtom se samo slunce proměnilo v šamanskou tamburínu a smršť v paličku. Údery začaly dunět a prodlužovat se. Jako by přivolávaly bledé hvězdy rozesté po obloze, které se začaly objevovat při západu slunce na nebi. Byly stále jasnější a jasnější a pulzovaly v rytmu úderů tamburíny, která se náhle podivně proměnila v měsíc. Kolem něj se točily chorovody hvězd. Měsíční pěšina osvětila vodní hladinu jezera. A objevila se na ní nějaká silueta ženy, jako potulný poutník.

Je to starověká šamanská bohyně Umaj, která kráčí po měsíční pěšině a vyvolává duchy. Její tamburína trhá ticho stepi stále hlasitěji. A teď už je hned vedle.

Záblesk jejích mírně šikmých očí se rozzářil úsměvem. „Ahoj, sestro,“ pronesla, aniž by rozevřela rty. I když ve zvuku tamburíny zazněly zvuky dávno zapomenuté řeči.

„Historie tohoto místa je dávno zapomenuta, a už není nikdo, kdo by si ji pamatoval. Proto jsem ji přišla vyprávět, a na další si vzpomeneš sama...

...Potomci národa, který přišel z hvězd a z oblasti souhvězdí Losa (viz témata: Zapomenutá historie Sibiře - od Daarie po Velký Turan...; Příběh altajské princezny), se už dávno usadili v asijských stepích a smísili se se žlutými Skythy - potomky dávných ras ze země Mu a z bílé Daarie. Tak se zrodila země Kangju neboli Kangcha, o níž se zde již jednou vyprávělo (viz téma: Tajemství Skythie aneb příběh lásky...).

Po smrti bílé Daarie, kterou způsobily útoky anunnakijských vetřelců, však do stepí Kangju dorazil jedovatý vzduch a jedovatá voda, které je zpusťovaly. I tomu se však přeživší dokázali přizpůsobit. Silní duchem v těch dobách přežili, ale stali se z nich roztráštěné kmeny, které se usadily v rozlehlých stepích, odešly do míst, kde byla čistší půda i voda.

Po tomto úderu na země Daarie se velký krystal v Tibetu otrásl a vytvořil portál-díru v poušti, která je dnes známá jako Gobi. Tato díra se od té doby protrhává na mnoha místech, vytvářejíc spontánní portály v průběhu historie v asijských zemích od Altaje a Bajkalu až po Tibet, Mongolsko a severní Čínu.

V různých epochách mnohokrát přicházeli duchové učitelů tyto portály uzavírat. Beztak si všechno pamatuješ... Jak Oči-Bala uzavřela díry u jezera Bajkal, a jak se Dákině Niguma vydala do Gobi, aby uzavřela portál mongolského červa, jak altajské žrice obětovaly své životy na krystalu, aby uzavřely průrvy do jiných světů... (Viz témata: Příběh altajské princezny; Tajemství mongolského červa, zapomenuté město a... král Šalamoun; Bohatýrka Oči-Bala a tajemství Bajkalu.) Toto přicházeli dělat stejní duchové, neboť znali tato místa i charakter té díry, která se v Gobi otevřela nejednou.

Takže z té díry přicházely hordy temných těžkých duchů v tělech lidí, kteří vypadali jako obyvatelé Kangcha. Postupně dobývali step, pustošili osady přeživších Kangjuanů nebo se s nimi mísili, odvádějíce ženy a děti do zajetí. Tak se objevily kmeny Hunnu neboli Džungarů, jak se jim později začalo říkat. Dále se s nimi mísily další a další kmeny, do nichž se mohli snadno vtělovat těžcí duchové z portálu Gobi.

Takovým smíšeným kmenem byli Ujgurové, kteří se potulovali po stepích a postupně se mísíce, nebo hubíce poslední zástupce národa Sabirů nebo Sianbei, jak je nazývali Číňané. Sabirové byli přímými potomky příchozích ze souhvězdí Losa a žlutých Skythů Kangju (budoucích Turkitů), kteří pocházeli z bílých Daarijců a mongoloidních obyvatel země Mu.

Nyní je čas vyprávět o jejich potomcích a posledních Sianbei, kteří se později zcela asimilovali do ujugurského etnika. Jméno posledního chána Sabirů neboli Sianbei není vědě známé. Nebyl totiž již samostatný. Mohu vám však prozradit, že se

jmenoval Turgen. Požádal čínského císaře z dynastie Tchang o přízeň, aby mohl se svou zemí vstoupit do říše. Jeho země už byla malá a neměl sílu vzdorovat ujjurskému kaganátu, který nabýval na síle, a dokonce konkuroval Číňanům.

Když byl Turgen ještě malý, dozvěděl se od svého otce, že jejich předek, Turgenův praděd, postavil jistou Bránu neboli oltář Tengri, jak lid Kangju nazýval velkého ducha vesmíru neboli Stvořitele - Absolutno. Tengri je duch Přírody, duch Vesmíru, kterého v dávných dobách uctívali všichni šamani Kangcha, a později se stal hlavním božstvem sibiřských a stepních národů a kmenů.

Duchové, kteří tato místa střežili, přišli k Turgenovi ve snu a řekli mu, aby to místo našel a střežil ho před dobyvateli z pouště Gobi.

Já, Umaj, jsem za ním také přišla, abych mu pomohla to místo najít. Turgen tam cestoval se svým národem, i když byl ještě mladý. Jeho otec předčasně zemřel na otrávený šíp nepřítel.

A tak Turgen začal obnovovat hradiště, které založil jeho praděd na místě starobylého chrámu poslů civilizace ze souhvězdí Losa. Vykopal zbytky starobylého chrámu a našel podzemní oltář z dob zániku Daarie, kdy lidé stavěli podzemní města (viz téma: Zapomenutá historie Sibíře - od Daarie po Velký Turan...).

Našel tam podzemní chrám a prastaré meče, mnou přinesené z mé staré vlasti v souhvězdí Losa. Tenkrát jsem za ním přišla a řekla mu, k čemu jsou dobré. Tam v hlubinách se nachází krystal, který jsme přivezli na Zemi, aby posílil a stabilizoval proudy přicházející od krystalu Kailásu. Abychom zablokovali průniky temných entit a démonů z nižších světů do našeho světa. Je to něco jako jeden ze zámků, které mají zadržet další katastrofy, pokud se něco na krystalu Kailásu poškodí. K tomuto účelu byl instalován na určitém místě spojeném s krystalem samotné planety Země, v určitém průsečíku jeho faset.

Turgen si uvědomil, že musí udržet Ujjurský kaganát mimo toto místo, protože Ujjurové zapomněli prastaré znalosti, poněvadž se do těl mnohých z nich vtělili ti, kdo pronikli z nižších světů pouště Gobi.

Postavil zde pevnost, které se přezdívalo ‚hliněný dům‘ neboli Por-Bažin.

Respektive obnovil to, co postavil jeho praděd, ale přizval ještě i čínské architekty.

Ujjurský kaganát se v té době stal obrovskou říší, která se téměř vyrovnala čínskému státu Tchang na jihu. Mojan Čör (Mojenčch'ou), vládce Ujjurů, měl za cíl smést malý chanát. Turgen se tak řízením osudu stal spojencem Tchangů. Čínský císař se do záležitostí Por-Bažin nevměšoval.

Později, aby zachránil starobylou bránu, Turgen formálně přijal poddanství říše Tchang, stal se guvernérem provincie a jeho sídlem se stal Por-Bažin.

Za věrnou službu na hranicích říše udělil císař mladému Turgenovi za manželku jednu ze svých dcer. Tím spíše, že se už dlouho milovali, ale zachovávali počestnost, a císař o tom věděl a viděl čistotu jejich úmyslů...

Brzy po svatbě se jim narodila dcera, která dostala jméno Umran nebo Umlan, jak vyslovovali Číňané. Radost z narození však vystřídal smutek. Žena nedožila ani týdne a po porodu zemřela. Turgen svou ženu velmi miloval a dlouho truchlil, slíbujíc, že pro něj zůstane jediná.

Musel však mít dědice, aby zůstal vládcem této provincie. A narodila se mu holčička. A tak se Turgen rozhodl vychovat ji jako chlapce a předat jí vše, co věděl o krystalu, který bylo třeba chránit.

...Nu a dál si sama vzpomeneš na všechno, jak to bylo,“ řekla Umaj a zvučně udeřila do tamburíny...

...Tamburína vydávala pulzující světelné vlny, které se začaly otáčet. Najednou se všechno kolem zakroužilo jako v kaleidoskopu a rozplynulo se v záři tamburíny, která se opět proměnila ve slunce.

...Slunce svítilo vysoko na obloze, a já seděla a zírala na něj na jakémisi barevném koberci. Ocitla jsem se v těle, a černé prameny vlasů nijak neposlouchaly, když jsem si je sepnula jehlou. Ale přichází můj otec. Což znamená, že se nemusím namáhat, můžu si je prostě svázat po chlapsky do drdolu. Vždyť pojedeme střílet. Dnes je krásné počasí, ideální na lov.

Ale tady už mám v rukou tuhý lu a vyšívavý toulec mi odlétl za záda. Otec svíral otěže pevnou rukou, ale už je šedivý a tvář mu lemují hluboké vrásky.

Vyjeli jsme na prostranství. Slunce oslepuje oči. Ale kdo je to tam v dálce? Nějací jezdci cválající směrem k nám. Jsou to Číňané. Dlouho nebyli v našich krajích. Vzpomínám si, byla jsem hodně malá, když sem Číňané přijeli.

...Přinesli nějaké svitky... Otcova ochranka jim byla rychle po boku. O chvíli později se vyslanci v jejím doprovodu přiblížili. Otec otevřel dlouhé pouzdro, zlomiv císařskou pečeť, a vytáhl svitek. Jeho tvář se zachmuřila.

Musí se vrátit do císařových služeb, jak jsem pochopila. V císařství se objevil rebel a je někde v našich končinách. Nějaký An Lu-šan, bývalý císařův vojenský velitel. Je třeba proti němu vytáhnout do války.

Otec musí shromáždit vojsko...

A začaly přípravy... Jezdci v plné zbroji se už sjíždějí z celého kraje. Dny rychle letí a můj otec brzy musí odejít...

Často odjížděl na taková tažení, a já tu zůstávala místo něj, téměř neustále v sedle mého Ajgasara. To je jméno mého koně. Byly to dlouhé měsíce, kdy jsem zapomínala na ženské šaty a nic neomezovalo pohyby těla. Volná step a jasné slunce... Ale záležitosti pevnosti, každodenní ochrana země spolu se zbývající posádkou, neumožňovaly uvolnit se.

Ale pokaždé, když se otec vrátil, byla to oslava, i když jsem se musela obléknout do těsného, nepohodlného dámského úboru. Otec totiž snil o tom, že mě jednou provdá. A proto se snažil uchovat ve mě ženskost, jak říkal. Ale také mi dovolil

nosit mužské šaty, zejména když k nám přijeli na návštěvu Číňané nebo někdo ze sousedních stanovišť. O tom, že nemá dědice, moc nemluvil, vždyť to dělalo náš kraj zranitelným, a sousedé mohli beze strachu zaútočit, vědouce, že se nebude mít kdo mstít a bránit zem, když hlavu rodu zabijí.

A vždycky, vždycky po svém návratu se mnou chodíval zvláště do hlubokých podzemí pod pevností. Tam, kde dávní předkové postavili nádherný oltář, na němž ležely dva meče přinesené z hvězd. Jeden z nich tam musel být vždy uschován a druhý musel mít strážce Brány, když odcházel do války.

Byly tam dvě prohlubně, a když jste do nich zasunuli ty dva meče, ze stěny se vysunovala nahoru deska. Posouvaly ji dvě dokonale opracované kamenné koule, které se pohybovaly v drážkách, vytesaných v kamenných stěnách.

Když se deska vysunula, otevřel se otvor, a v něm byla vidět nazelenalá záře.

Otec říkal, že je to vchod do jiných světů, ale aby to byl vchod, musí se meče zasunout do určitých otvorů v určitých kamenech ve zdi. A těch kamenů bylo mnoho, všechny s takovými otvory. Kombinace vložených mečů v nich otvírala různé možnosti krystalu.

Samotný krystal nebylo vidět, byl hluboko v zemi pod jezerem, na jehož břehu stojí naše pevnost.

Ale co je nejdůležitější, některé kamenné desky s jistými prastarými runami, které na ně vepsali příchozí z hvězd, nesměly změnit svou polohu. V této podobě je zafixovali ještě příchozí i sama Umaj.

Jak říkával můj otec, když se do nich zasunou meče, lze ovlivnit krystal, který se nachází nedozírně daleko od těchto míst, v tajemné jeskyni hluboko v zemi pod Diamantovou horou. Tak otec nazýval veliký Kailás.

Právě o této možnosti se nesmělo nikdy nikomu říct. Ano, ani o samotné poloze zářezů ve stěně, které otvíraly dveře na to místo.

Nikdo tady o tom neví, kromě mého otce a mě. Možná proto mě otec doposud k mé radosti neprovdal, protože ve stepi ještě nepotkal člověka, který by toto tajemství dokázal uchovat.

...Tady u krystalu se občas objeví světelný obraz Umaj. A vždycky mi v mém nitru říká, abych meč držela pevně.

A teď sem sestupuji znovu. Otec má odjet za dva dny. Ale necítí se dobře. Zdá se, že ze stepi přišla opět nemoc. Několik bojovníků už onemocnělo.

Šaman včera přinesl bylinky, ale otci se neulevilo. Musím jít požádat Umaj o radu.

A tak znovu stojím u zdi se zářezy, rukou tisknu kámen. Chladný kámen pomalu klouže. A už je vidět jeden z uložených mečů.

Často jsem s ním trénovala, tak to chtěla Umaj, ano, i otec to tak chtěl.

Vzorovaná pochva šla snadno sundat a zalesklo se ostří s načervenalou patinou, nedotčené závojem času. Čepel se jaksi nezvykle stala jakoby prodloužením mé ruky. Nikdy předtím jsem takový pocit nezažila. Vždycky byla těžká. Ještě jsem ji nestačila vložit do žlábků vytesaného v kameni, když se objevila záře, což se nikdy předtím také nestalo.

A vtom se v záři objevila ona. Ano, Umaj. Ale teď je oblečená jako bojovnice, a také ona drží meč.

„Nadešel čas a nastala hodina, kdy se paprsek úsvitu dotkne stepi, musíš se stát bojovnicí a zapomenout, že jsi žena,“ pronesla Umaj mými myšlenkami v mé hlavě.

„Otec není schopen jít do války, zůstane tady, aby chránil tento kámen. Ale ty ho nahradíš a půjdeš s jeho vojskem k císaři. Ale pamatuj, že až do určité chvíle se nikdo nesmí dozvědět, že jsi žena. Císař nemůže pochopit, že ženy nejsou slabší než muži...“

Vzpomeň si na sebe, Oči-Balo...!“

...A vtom se mi najednou před očima objevila vize, jela jsem stepí vstříc jezdcům... A začala strašlivá bitva. Ale vůbec jsem se nebála, jen v mém nitru hořela neviditelná, ale hmatatelná síla, jako vlna přicházející z hlubin Vesmíru. A strašidelní bojovníci byli viditelní jako démoni. Padali pod údery mého meče. A ani palčivá bolest z ran nic nezastavila. Šířila se někde tam, démoni na koních jako by zamrzli v letu a už mě nestačili zasáhnout. Ale můj meč je dokázal dostat. Ti, kteří byli se mnou, také drtili nepřátele...

Teď je ale vize pryč...

...Mnohokrát jsem od svého otce slyšela o Oči-Bale. A při těchto vyprávěních mě vždycky něco známého tížilo u srdce. A jednoho dne mi otec přinesl čínskou knihu. A tam byl čínským písmem opět vyprávěn tento příběh, jenže Oči-Bala měla z nějakého důvodu čínské jméno a šla bojovat místo svého otce do války s nepřáteli čínského království.

To zřejmě vymyslel autor té básně, aby byla srozumitelná Číňanům.

A najednou se ve vizi znovu objevila Umaj a říká: *„Uděláš to samé a vrátíš se sem. Nezapomeň se vrátit, abys zkřížila meče nad tímto kamenem...!“*

Zvláštní, můj otec kdysi prohlásil, že zkříží-li se meče, když kámen září, bude zničen spolu s ním i ten, kdo zkříží ty meče. Ale zkřížit meče v té záři je prý velmi obtížné, vyžaduje to nějakou neuvěřitelnou sílu... Otec mi tuhle historku vyprávěl už dávno. A tvrdil, že ji sám nezná, ale vyprávěl pouze to, co mu přikázala předat Umaj.

„Jdi nahoru, vezmi s sebou tento meč a druhý meč zůstane tady, zapuštěný do kamene,“ znovu se mi rozezněly v hlavě myšlenky Umaj. Ano, druhý meč nebyl nikdy vyjmut. Otec o tom mluvil. Leží tady pod deskou také. Ale já jsem ho nikdy ani neviděla.

„Viděla,“ zazněl mi znovu v hlavě hlas Umaj, „sama jsi ho uložila, když jsi byla v těle Oči-Baly. Vzpomeneš si, až to bude třeba.

...Ted' je čas na jiné věci, jdi nahoru!“

Její hlas zněl jako šamanská tamburína a rozléhal se stepí. Vyšla jsem nahoru, a kameny samy zapadly na své místo.

Slunce už téměř zapadlo. A na zemi se snesl soumrak.

Šaman zůstal u otce. Otec se však pokouší vstát. Říká, že není možné nejít do války. Pokud totiž nevyrazí proti vzpurnému An Lu-šanovi, ztratí podle smlouvy císařovu záštitu. A naši bojovníci zůstanou sami proti Mojan Čörovi, ujugurskému kaganovi. Zvláště když Mojan Čör nabídl císaři pomoc a také se postaví proti An Lu-šanovi. A za to mu císař udělí naše země, zradí-li otec císaře.

A to nelze připustit. Mojan Čör se už dlouho chce zmocnit pevnosti Por-Bažin a odhalit její tajemství. Jistí temní duchové ho sem přitahují a ženou ho k otevření Brány stepi.

Černý šaman Oloj mu řekl, že zde najde klíče od říše a stane se kaganem všech stepí a téměř císařem Tian Sia, jak říkají Číňané, což znamená celé Nebeské říše, nejen království Tchang.

Podle zákonů státu Tchang mohl jít do války místo otce pouze jeho syn. On však žádného syna neměl...

„Já jsem tvůj syn,“ vyhrklo ze mě, „ty zůstaneš doma. Tvůj syn Umlan půjde do války!“

Otec tomu zprvu nerozuměl, ale šaman mu to potvrdil. *„Taková je vůle velkého Tengriho,“* řekl otci, *„ohniví duchové to potvrzují, viděl jsem tvář božské Umaj.“*

...Za úsvitu se naše vojsko vydalo na pozice uvedené v císařově dopise, přineseného vyslanci.

Rodná step nás přivítala svou rozlehlostí. A stepní orel si razil cestu po obloze. Dobré znamení slibovalo úspěch. Naši bojovníci přísahali, že mé tajemství neprozradí císaři ani Číňanům. A ona zůstala neochvějná.

Umlan mohlo být jak mužské, tak ženské jméno, takže jméno jsem si měnit nemusela.

...Číňané se nijak zvláště nezabývali tím, kdo je kdo v armádě kočovníků. Obecně si nás pletli s Ujgury Mojan Čöra.

Veškerý trénink však nebyl marný a vize bojů Oči-Baly se rázem staly skutečností.

...A opět mám před očima divoké hordy, stejně jako tenkrát. Ano, z nějakého důvodu stejné tváře, i když jsou to Číňané z An Lu-šanovy povstalecké armády. Ale já vidím demony z té díry, jež zeje v prostoru v daleké poušti. A znovu jako by zůstávali viset v letu na svých koních, a znovu můj meč proniká jejich těly a černé chuchvalce těžkých duší vylétají a mizí v tom prostoru. Se svistem létají trefné

šípů. A ty nepřátelské jako odpověď uvíznou ve štítu. Mraky šípů a dupot kopyt... Prach zvednutý do vzduchu překáží nepříteli...

Jeich hlavy se kutálejí jako těžké kameny od našich mečů a v bitvě necítíš žádné zranění. Teprve, když všechno utichne a zvedne se puch chladnoucích těl, začne pálit celé tělo a všimneš si, že jsi celý od krve. Ale Tengriho moc je ze všech nejsilnější. A tělo se díky bylinkám rychle hojí. Náš polní šaman-léčitel se vyzná.

Stále častěji však začaly přicházet znepokojivé a někdy i velmi chmurné zvěsti. Válka neskončila a povstalec táhl na hlavní město říše. Císař uprchl. A v samotné Číně začaly velké nepokoje.

Totální krvavý zmatek. Odněkud z hlavního města přicházely řeči o palácových intrikách a o ženě, milence An Lu-šana - manželce uprchlého císaře, a předtím konkubíně jednoho z čínských knížat, která sehrála osudovou roli při jeho podněcování ke vzpouře. Tato žena, démonka Jang Kuej-fej, byla vyslána silami temnoty, aby zničila čínské království Tchang a dala příležitost k posílení kočovné říše - Ujgurského kaganátu, kde se v oněch letech ztělesnilo mnoho temných duchů, kteří propadli dírou mezi světy v poušti Gobi. Nejprve očarovala jednoho z císařových synů, a poté i samotného císaře, který trávil celé dny s taoistickými mnichy nebo básníky ve svých zahradách a neviděl dál než na svůj nos. A posléze očarovala vojevůdce An Lu-šana a nasměřovala ho proti svému přestárlému manželovi - císaři, slíbujíc mu trůn a království Tchang. Tak se An Lu-šan vzbouřil a rozpoutal v říši občanskou válku a zmatek.

...Byla popravena, ale klid to nepřineslo, země se dostala do ještě většího zmatku, když synové prchajícího císaře začali bojovat o trůn.

Říše se začala rozpadat a nemělo smysl za ni bojovat. Události však letěly velmi rychle. A ani jsme se nestihli vrátit do Por-Bažinu, když přišla zpráva o smrti rebela An Lu-šana, který náhle oslepl a byl zabit jedním z eunuchů svého harému.

Říše se zhroutila. To, čeho se An Lu-šan zmocnil, připadlo jeho synovi. Syn starého císaře uzavřel smlouvu s Mojan Čörem, ujgurským kaganem, podle níž měly země mého otce připadnout kaganátu.

Ale já jsem byla příliš daleko od domova...

... A znovu mi hlas Umaj říká, že je třeba vrátit starého císaře na jeho místo, a ne utíkat zachraňovat Por-Bažin. Protože to je jediná věc, která ho může zachránit, a ne přímá válka s Mojan Chörem. Tam byly síly příliš nerovné.

A ocitli jsme se v hlavním městě říše Tchang. Tam se odehrála velká bitva. Ale Tengriho síly nám pomohly a povstalci byli poraženi. Starý císař se vrátil a zrušil smlouvu svého syna...

Tenkrát si mě zavolal k sobě, a předali mi nařízení, že mě jmenuje svým generálem... Ale já už jsem nemohla dál žít ve lži, a rozhodla jsem se prozradit Číňanům své tajemství a požádat císaře o obranu pevnosti Por-Bažin výměnou za hodnost.

Císařovo překvapení neznalo mezí. Chvílemi se zlobil, chvílemi byl nadšený, ale předal mi listiny o plném a trvalém vlastnictví země mých předků, na kterou si Ujgurové nesmějí činit nárok. Oficiálně mě oslovoval jménem Mulan, čímž zaměnil mé jméno, nebo mu záměrně dal ženský význam. Tak to stálo v těch listinách. Odmítla jsem všechny pocty a slávu, kterou začali v osvobozeném hlavním městě rozpouštět a psát na ni všelijaké ódy, jak bylo zvykem u dvorních básníků.

Spěchala jsem domů, do Por-Bažin, který byl tak daleko od těchto končin! Nevěděla jsem, kolikrát ještě měsíc prožije svůj život na nebi, než dorazím do svých rodných stepí.

S tímto dokumentem jsem konečně zamířila domů.

Ale byla to dlouhá cesta. Cestou jsem se dozvěděla, že Mojan Čör náhle zemřel na nějakou nemoc a u moci byl jeho syn Idigjan. Byl to fanatik manichejské víry a popíral velikost Tengriho, pálil a ničil modly starých bohů.

Bohužel, než jsem se stačila vrátit domů, dozvěděla jsem se ještě horší zprávu, že Idigjan prohlásil všechny dokumenty a smlouvy svého otce s říší Tchang za neplatné a začal s ničivými nájezdy napadat sousední území. Nejdříve vnikl do Por-Bažinu a vyplenil ho. V té bitvě byl zabit můj starý otec, který se mě nikdy nedočkal. A když jsem se vrátila do rodné stepi, v Por-Bažinu už byl založen manichejský klášter. Idigjan dal tuto pevnost manichejským mnichům.

V noci jsme vtrhli do pevnosti a začali ničit ty, kdo se vysmívali svatyním Tengriho i Umaj. Do rána byla pevnost osvobozena, ale ve stepi se shromáždily hordy Ujgurů a Idigjan už vydal rozkaz zničit Por-Bažin do základů jako pomstu za rouhání, jak se domníval, a zničení kláštera.

Dali jsme přednost smrti ve zdech pevnosti. Museli jsme však zajistit, aby se Ujgurové nedostali k oltáři starobylého chrámu. Manichejci už i tak zničili všechny svatyně a navštívili svatyni, ale klíč od brány nenašli. A nebylo možné otálet.

...Znovu se mi před očima objevila tvář Umaj. A znovu jsem ji uslyšela... „*Jdi a vezmi druhý meč,*“ promluvila. „*Vzpomeneš si, kam jsi ho položila, Oči-Balo!*“

Rychleji než vítr mě nohy nesly známými chodbami, zatímco nepřítel shromažďoval své síly na druhé straně jezera.

A už se starobylý meč známým pohybem zasouvá do kamenného žlábků a kamenné dveře se otevírají. Znovu vidím tu nádhernou záři z hlubin. A slyším hlas Umaj: „*Vzpomínej, Oči-Balo!*“

A najednou jako v nazelenalé mlze pluly obrázky, a já spatřila nenápadnou štěrbinu ve stěně. Tou štěrbinou mohly proklouznout jen ženské prsty. Ale za páku se dalo zatáhnout jen bohatýrskou silou, kterou dává Tengri, když je potřeba.

Ruka sama ví, kde to je a jak na to. A byla tu páka, kterou nešlo pohnout, ale z hlubin vědomí se náhle vynořil proud pocitu moci a pokus o její stisknutí se zdařil.

Další kamenný blok se začal pomalu odsouvat, sypaje směrem dolů drobné kamínky, prach a mech. Jak je to dlouho, co s ním někdo pohnul...

Najednou se však objevil vzory zdobený meč. Jak dlouho se ho nedotkla ruka...

Ale nastal čas! A tady je v mých rukou. A druhý mám připnutý na opasku. Věrně mi sloužil v této válce i v čínských taženích.

Ted' už jen naslouchat velkému volání Tengriho a jít tam, odkud volá.

A ty vlny procházely celým tělem, a vědomí je začalo snímat. Šla jsem tam, kam ukazovala Cesta.

Stiskla jsem kombinaci kamenů posetých runami a otevřela další dveře. A ano, někde jsem to viděla, kdysi, ale ne v tomto těle... Bylo to dávno. Zpod země se řinulo zelené světlo a dopadalo na oltářní kámen.

Obnažila jsem meče a položila je na něj tak, aby světlo dopadalo do středu překřížení. To poznání přišlo v ten okamžik samo. Dotkla jsem se zkříženými meči kamene a pocítila jsem z něj divokou moc, monstrózní sílu, která mě smetla, ale proud jakési energie mi pomáhal udržet se a držet meče v paprsku.

Najednou se země otřásla. A já věděla, že se odsud živá nedostanu. Hlavní bylo do poslední chvíle udržet moc světla a zastavit síly krystalu, které ho vyvolávají.

Stěny začaly praskat a kameny se sypaly, světlo však stále více sláblo.

Obrovský kámen neprodyšně zavalil vchod, kterým jsem vešla dovnitř. Ale světlo pod zkříženými meči pomalu pohasínalo... A vtom zhaslo úplně.

Obklopila mě tma tmoucí. Pak se ale ozvalo děsivé dunění a praskání. Bolest pronikla celým tělem a sevřela ho. Jako jiskra světla prolétla vědomím, a vše utichlo. Vědomí se zastavilo... Ale tu opět záblesk a já si uvědomila, že už jsem bez těla, a to je rozdrceno tou nejtěžší deskou podlahy, která zcela smetla oltář a zavalila podzemní chrám. Neznámá síla mě zvedala výš a výš, a ted' už se obloha za úsvitu na východě pokryla růžovým oparem.

A dole stojí pevnost v očekávání poslední hodiny.

Vtom ale vidím, jak země začíná praskat a padají kameny. Stateční bojovníci neustoupili a zůstali v pevnosti, čekajíce začátek útoku, aby mohli zemřít v bitvě. Idigjanova armáda se vydala na pochod po šíji souše rovnou k hradbám pevnosti. Začala bitva... a zemětřesení.

Vody jezera se vřítily do stepi, smetly hordy Ujgurů a zaplavily ostrov s pevností. Když se slunce naplno rozzářilo, byla již skryta pod vodami jezera...

Idigjan při pohledu na tento zázrak v hrůze utekl z těchto míst. Pod jeho koněm se otřásala země. Koně se rozprchli po chvějící se zemi, nedbajíce bičů svých jezdců. Shazovali je ze sebe a dupali po nich, rozběsnění strachem z živlů.

Ale to už se všechno začalo halit do nazelenalé mlhy a přede mnou se opět objevila postava Umaj.

„Bylo třeba to připomenout,“ řekla opět, aniž by rozevřela rty, „nějak zanechat ve světě informace o tom, co se na tomto místě, zaneseném falešnými legendami víc než prachem staletí, skutečně nacházelo.

Po několik staletí byla pevnost pohřbena na dně jezera. Povaha tohoto místa je však taková, že jezero postupně začalo ustupovat a stékalo do zemských prohlubní, ale na své dřívější břehy se už nikdy nevrátilo. Obnažilo pouze ostrov, na němž zůstaly trosky pevnosti uzavřené Brány.“

To řekla Umaj a znovu udeřila do své tamburíny. Zvuk se hlasitou ozvěnou rozlehl po obloze, a tamburína se opět proměnila ve Slunce...

Zapsala Valeria Kolcova 28.05.24